

Uttalelsen nedenfor inngår som del av publiseringen på internett av "Om Stortingets behandling av barnevernsspørsmål i 1995-96".

Nettadresse:

<https://www.mhskanland.net/page47/MHS-Barnevernet-Stortinget-1995-96/index.html>

22. april 1996

Landsforeningen for familiens rettigheter (norsk)

v/ styremedlem og sekretær Per Hansen

Aktiv organisasjon som bistår især familier rammet av barnevernet med praktisk hjelp.

Har grundig kjennskap til svært mange barnevernssaker over hele landet.

*

Landsforeningen for familiens rettigheter

Fremskrittspartiets stortingsgruppe
v/Inger-Marie Ytterhorn
0159 Oslo.

Vedr. dokument nr. 8:17 (1995-96).

Innledningsvis vil vi takke FrP v/ Carl I.Hagen og John Alvheim for verdifull innsats i kampen mot et skakkjørt barnevern.

Det tilsendte dokumentet er fordelt til våre styremedlemmer og til fagpersoner som er medlemmer av vår forening. Vedlagt følger våre kommentarer til forslagene etter drøfting i styret. Forøvrig har vi stilt medlemmene fritt til å fremme private forslag og/eller kommentarer direkte til stortingsgruppen.

I et intervju med Dagbladet den 26/11-95 hevdet John Alvheim at det er noe grunnleggende galt med den rådende ideologien for barnevernets virksomhet, et spørsmål som opptar mange familier med erfaring fra barnevernets inkvisitoriske arbeidsstil og kulturelle egenart.

Hvorfor blir de ikke hørt, hvorfor blir enhver kritisk ytring fra barnas familie tolket som "mangel på samarbeidsvilje" av barnevernsarbeiderne?

Blant medlemmene av LFFR er det en utbredt oppfatning at det må foreligge fundamentale feil i det skoleverket som utdanner barnevernsarbeiderne.

Filosofen Hans Skjerhveim har beskrevet norsk sosialpolitikk som "sosial ingeniørkunst, det vil seia meir eller mindre subtil manipulering av andre" (Det liberale dilemma, side 107).

Skjervheims betraktningssmåte gir sannsynligvis noe av svaret på det "hvorfor" vi stiller til maktdyr-

kelsen blant barnevernsarbeiderne. Behandlingen av medmennesker som sjelløse objekter uten rett til egne meninger finner nok helst sin begrunnelse i en kvasivitenskapelig indoktrinering i sosialskoleverket slik den eksempelvis gjenspeiles i Kari Killéns prediksjonsmetode.

Barnevernet befinner seg i en krise og har ingen tillit hos et flertall i befolkningen. Krisen kan muligens lettes gjennom lovendringer, men hovedproblemet tror vi likevel ligger i kulturelle egenheter, nedarvede tradisjoner og en politisk filosofi som har overlevd seg selv.

Dette betyr ikke at lovarbeidet kan neglisjeres, men i tillegg må det treffes organisatoriske tiltak som bryter opp et lukket system der skjulte kollegiale bindinger tillater maktmisbruk og bevisste brudd på forvaltningslov og regelverk.

Vedr. kapittel 11 - forslag.

Vi fremkommer med følgende kommentarer og endringsforslag:

Forslag nr. 1, 3, 4, 5, 6, 8, 9 og 11 tiltres uten kommentar.

Forslag nr. 2:

Språkføringen i forslaget er såvidt komplisert at det for mange er vanskelig å gripe meningens innholdet. Vi støtter forslaget hvis det i enkelhet betyr å gjøre saksbehandlere i barnevernet strafferettslig ansvarlig for tiltak som iverksettes uten å gjennomføre lovbestemte forundersøkelser eller på grunnlag av egenkonstruerte påstander om sviktende omsorg.

Forslag nr. 7:

Vi kan ikke uten videre se at forslaget om offentlig autorisasjon for psykologer som ønsker oppdrag i barnevern- og barnefordelingssaker vil medføre noen bedring i bindingen mellom sakkyndig og barnevern/rettsapparat.

Resultatet kan vel like gjerne bli at den bestående kjerne av sakkyndige får sine maktposisjoner og privilegier ytterligere styrket.

I dette spørsmålet vil vi vise til spesialist i klinisk psykologi, Lise Vallas brev til sosialdepartementet av 27/12-91 der hun påpeker det uholdbare i at barnevernet før vedtak om omsorgsovertakelse av barn bare oppnevner én sakkyndig og ofte en de selv

foreslår. Valla mener

"det derfor lett kan skje at de velger en sakkyndig som de kan regne med deler deres synspunkter. Denne ordning svekker ikke bare foreldrenes rettsikkerhet, men kan også føre til at foreldrene ser på den sakkyndige med mistenksomhet. Det er derfor viktig at også foreldrene får velge en sakkyndig som de har tillit til."

Lise Vallas forslag bør tas alvorlig, og vi mener det må oppnevnes minimum to sakkyndige i saker der det reises spørsmål om omsorgsovertakelse. Den ene av de sakkyndige må fritt kunne utvelges av barnets foreldre uten innblanding fra barnevernets side. Familiene må tilstilles fri sakkyndighjelp. Dette betyr selvsagt økt belastning på sosialbudsjettene, men ordningen er helt nødvendig for å gjeninnføre rettssikkerheten i barnevernsakene.

Forslag nr. 10.

Dette forslaget har fått blandet mottakelse hos medlemmene våre. Det er nok en alminnelig oppfatning at politiets oppgaver først og fremst knytter seg til saker av kriminell karakter.

Tilleggskommentar vedrørende samværsordningene.

Samværsordningene for barn som befinner seg i fosterhjem er kanskje det spørsmål som sterkest opptar medlemsfamiliene våre.

Noen barn fratras helt og holdent retten til kontakt med sin egen familie mens andre innrømmes noen fattige timers samvær en gang i måneden under bevoktning.

I en artikkel i bladet Fosterhjemskontakt (nr. 7/92) påpeker barnepsykologen Arne Byhre at det utvidede omsorgsbegrepet barnevernet i dag legger til grunn (kfr. Killén) neglisjerer grunnleggende vitenskapelig erkjennelse i psykopatologien, nemlig skadevirkningene ved at forholdet mor-barn brytes. Dermed er grunnlaget lagt for utvikling av en asosial personlighetsstruktur.

Om gjeldende besøksrett skriver Byhre:

"Det er beklagelig at barnevernet så dårlig har tatt vare på det opprinnelige mor-barnforholdet, og i noen saker ser det ut som at de bidrar til å få ødelagt dette forholdet ved å håndheve en meget restriktiv besøksrett. I en del tilfeller blir besøket overvåket av en representant for barnevernet. En utrolig arrogant og nedverdiggende handling fra barnever-

nets side som etter min mening må være i strid med faglige og etiske retningslinjer om respekt for klienters verdighet".

Vi vil gjøre Byhres ord til våre egne. Men de forteller også at det sannsynligvis eksisterer en økende og velbegrunnet faglig opposisjon mot dagens praksis i barnevenet.

Jar, den 7. mars 1996.

sekr.

[Per Hansen]
(MH)